

lomen. Het tertiaire stadium leverde geen gevaar meer op voor infectie.

Dr. Baldwin vond in zijn antwoord aan den debater nog gelegenheid om te wijzen op het feit, dat 90 % der aan syphilis lijdende vrouwen niet weet, dat het die ziekte heeft, omdat de chancer bij hen in den regel verborgen zit, b. v. in de vagina of op den cervixhals en absoluut geen pijn doet of moeilijkheden oplevert. Zij infecteeren dus onbewust en weten niet dat ze een gevaar voor anderen kunnen zijn. Of lijders in het derde stadium nog kunnen infecteeren was niet waarschijnlijk, toch is er daaromtrent geen besliste zekerheid verkregen. Aangezien de condylomen eenige overeenkomst met stomatitis vertoonen letten men vooral op de zwelling der glandula cervicalis en der glandula submaxillaris; ook is alopecia een bijna altijd voorkomend verschijnsel.

Dr. Aiston, Chicago, hield een voordracht over atrophia peridentium. Dit is een nieuwe naam voor een tandziekte, die wel veel onderzocht is, maar waarvan het wezen nog niet onomstootelijk aangeduid werd. Dr. Aiston heeft door zijn inzicht en observatievermogen er veel toe bijgedragen om het ziektebeeld in een juister licht te plaatsen. Met atrophia peridentium bedoelt hij een juistere naam te geven aan wat men tot nog toe in 't algemeen met pyorrhoea alveolaria aanduidde. De laatste naam toch is geheel ongeschikt. Pyorrhoea beteekent een stroompje pus. Aangezien er nu gevallen bestaan waarin pus zich langs den tandhals ontlast en waar toch geen sprake van pyorrhoea alveolaria kan zijn, viel het bewijs van onjuisten naam gemakkelijk te leveren. —

Bovendien komt pyorrhoea veelvuldig voor, zonder dat er

ook maar de geringste pusafscheiding valt waar te nemen. Wel wordt de ziekte vaak vergezeld door een acute of chronische gingivitis, die echter voor eigen rekening verantwoordelijk voor pusvorming gesteld moet worden.

In werkelijkheid zijn micro-organismen niet de oorzaak der pyorrhoea en waar zij worden waargenomen zijn ze te beschouwen als een bijkomende omstandigheid.

Aiston wencht ook een onderscheid te maken tusschen wat hij noemt calcic inflammation en peridental atrophy, omdat deze ziektevormen vaak met elkander verward worden.

Calcic inflammation heeft meestal de destructie van het wortelvlies tengevolge en ontstaat door mechanische en chemische irritatie van stukken tandsteen en door inwerking van micro-organismen met hunne ptomainen. De symptomen zijn hypertrophisch en hyperaemisch of ontstoken tandvleesch rondom den hals van den tand. Vaak treft men pusafscheiding aan, hoewel niet immer. De symptomatologie en etiologie der calcic inflammation is niet gelijk aan de symptomatologie en etiologie der peridental atrophy.

In een echt geval van pyorrhoea is altijd één symptoom voorhanden, (daar is geen uitzondering op) en dat is het geheel of gedeeltelijk ten gronde gaan van het peridentium. Wijl dit symptoom of deze conditie altijd aanwezig is, is het daarom niet logisch en redelijk om deze ziekte van de peridentalemembraan te betitelen met atrophia peridentium? Deze naam duidt de plaats der ziekte aan en karakteriseert tevens. De verwoestingen van de gingiva en der alveoli zijn als ze plaats grijpen altijd secundaire verschijnselen. Aiston consulteerde G. V. Black en vroeg diens oordeel over de pyorrhoea. Deze meende geen beslist oordeel te kunnen uitspreken. Nu eens scheen het een suppuratieproces, dan weer kwamen er gevallen zonder de minste pusvorming voor. Wat kan er nu nog gezegd worden van

de micro-organismen als oorzaak der ziekte. Er is geen bacterioloog, die zou willen beweren, dat bacteriën gezonde weefsels kunnen verwoesten, dus dit geldt ook voor de peridentalemembraan. Ieder patholoog zal toegeven, dat een gezond dierlijk organisme immuun is.

Microorganismen kunnen dan ook wel helpen verwoesten maar de oorzaken der peridentale atrophie zijn ze niet. Nu worden er kalkafzetsels en spijsresten tusschen alveoli en radici aangetroffen; deze vreemdlichamen kunnen de peridentale membraan infecteeren en doen ontsteken, maar zoowel de kalkafzetsels op radici als het aanwezig zijn van spijsresten moet voorafgegaan zijn door destructie van het wortelvlies. Deze destructie vangt aan met de atrophie, wat volgens Zeigler zeggen wil een vermindering in grootte van een orgaan als gevolg van een vermindering in grootte en verdwijning van zijn elementen. In het stadium incipiens verdwijnen de elementen van een inwendig gelegen orgaan langs de bloedbanen, wat ook in het wortelvlies plaats vindt, daarna verslapt en verweekt dit en wordt dus geschikt voor verwoesting.

Het genezen der calcic inflammation is vrij eenvoudig. Men verwijdert alle vreemdlichamen en laat den mond en tanden uiterst rein houden. Met water en een borstel kan men dan zonder aanwending van een medicament de genezing tot stand brengen.

Of atrophie peridentium te genezen is, we kunnen het slechts hopen. Zeker is, dat het verwoeste membraangedeelte niet meer te herstellen is. Alleen kan men nog trachten het levensvatbare overblijfsel te behouden. En dan moet men beginnen met de oorzaak der ziekte weg te nemen en die is een gebrek aan normale vitaliteit van het wortelvlies, ontstaan door gebrekkige bloedsomloop in dat deel als gevolg van het ongebruikt laten of het slecht

gebruik maken van de tanden. Het spreekt van zelf, dat alle speeksel en slijmprecipitaten verwijderd moeten worden, maar men hoede zich kalkafzetsels te verwijderen, die niet aanwezig zijn. Dit klinkt als een paradox; maar het is een feit, dat vele tandartsen het cement der wortels beschadigen in de meening dat kalkneerslag aanwezig *moet* zijn. Aiston bekent eerlijk, dat ook hij die fout begaan heeft. Nu hij echter overtuigd is, dat lang niet altijd kalkafzetsels aanwezig behoeven te zijn houdt hij het voor zijn anderen plicht te waarschuwen. Een behandeling met adstringerende middelen alnaargelang de heftigheid van het geval is op zijn plaats, maar daarna zorge men, dat de patient zijn gebit goed, regelmatig en doelmatig gaat gebruiken. De atrophia peridentium is een ziekte, die in hoofdzaak aangeretroffen wordt bij personen, die er een verfijnde en weelderige levenswijze op na houden en die niet gewoon zijn zich te bemoeien met het kauwen hunner spijsen, die hen dan ook doorlopend in papvorm voorgezet worden.

L. FRANK.
